

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Mgr. L. M.**, proti žalovanému **Policii ČR - náměstkovi policejního prezidenta pro koordinaci a koncepční řízení**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27 v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Policie ČR - úřadu vyšetřování pro ČR ve věcech služebního poměru ze dne 30. 1. 2001, č. 20/2001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2003, č. j. 28 Ca 119/2001-35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2003, č. j. 28 Ca 119/2001-35, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ředitele Policie ČR - úřadu vyšetřování pro ČR ve věcech služebního poměru ze dne 30. 1. 2001, č. 20/20, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR - úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu ve věcech služebního poměru ze dne 22. 11. 2000, č. 89/2000 o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. (dále též „zákon“). Rozsudek Městského soudu v Praze vycházel ze skutečnosti, že v řízení bylo dostatečně a řádným způsobem prokázáno porušení služební

přísahy i služební povinnosti zvlášť závažným způsobem, naplněné tím, že žalobce ve dnech 23. 8. a 24. 8. 2000 telefonoval do bytu oznamovatele trestné činnosti způsobem, který vedl k podání trestního oznámení a navíc dne 24. 8. 2000 nepravdivě vykázal přítomnost v zaměstnání.

Proti tomu stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítá, že soud nevzal v úvahu nerespektování jeho práv v nekorektním řízení, kdy neměl možnost řádného vyjádření ani při řízení vedeném Inspekcí ministra vnitra ani při disciplinárním řízení vedeném ředitelem ÚDV po předání výsledků trestního řízení. V nemožnosti navrhnout exkulpující důkazy a vyjádřit se k záznamům T. spatřuje porušení čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Nahlédnout do spisu mohl až po předání rozhodnutí. Soud stěžovatele sice přesvědčil o legálnosti postupu ve věci telefonních záznamů, nevyvrátil však jeho tvrzení o nevěrohodnosti trestního oznámení J. B., zpochybněné jeho vlastním vyjádřením, že mu měl telefonovat ze zaměstnání. Tento rozpor ve výpovědích stěžovatel zjistil až při studiu spisu u Městského soudu dne 18. 6. 2002. Stěžovatel tvrdí, že dne 24. 8. 2000 J. B. netelefonoval a byl v zaměstnání na ÚDV od 14. 00 hod, předtím v archivu. Dne 23. 8. 2000 jmenovanému sice telefonoval, jeho hovor byl však jiného obsahu, naopak jemu samému bylo vyhrožováno. V řízení však byla brána v úvahu jen tvrzení J. B. přes jeho značnou a prokazatelnou nevěrohodnost. I když se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat vadami předchozího trestního řízení, je třeba vzít v úvahu, že se promítly do dalšího správního i přezkumného soudního řízení. Soud převzal tvrzení žalované o písařské chybě v datu vydaného rozhodnutí I. stupně, přesto že se o takovou vadu nejednalo. Datum rozhodnutí předchází jeho vydání, což je dokladem o tom, že rozhodnutí bylo předem vyhotoveno a jen z důvodů jeho nepřítomnosti na pracovišti mohlo být předáno až následující den, ovšem i to je irelevantní. Nadřízený služební funkcionář jednal pod značným mediálním tlakem, kdy mu reportéři České televize telefonovali a dožadovali se stěžovatelova propuštění, správní orgán tak nerozhodoval svobodně. Vědomost ředitele ÚDV o všech skutečnostech, které byly důvodem propuštění nastala již 18. 9. 2000 - tedy více než dva měsíce před vydáním rozhodnutí o propuštění - to je zřejmé ze záznamu stěžovatele tento den pořízeného a ředitelem ÚDV odsouhlaseného. Soud také v odůvodnění vycházel nesprávně ze skutečností zřejmých z úředního záznamu ze dne 3. 10. 2000, aniž vzal v úvahu, že úřední záznam nemůže být důkazem, což vyplývá z § 158 tr. řádu. Naopak se soud nezabýval skutečností, že správní orgán I. stupně vykonal objasňovací úkon v době, kdy řízení před ním bylo ukončeno. Jedná se o výslech A. K., o němž byl pořízen úřední záznam. Stěžovatel ze všech těchto důvodů namítá nesprávné právní posouzení věci soudem a rozpor správního rozhodnutí s doklady založenými ve spise při vadném zjišťování skutečného stavu věci, pro které měl soud správní rozhodnutí zrušit. Z těchto důvodů navrhuje zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný (jako nástupce služebních funkcionářů, kteří ve věci rozhodovali) v písemném vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že soud se v rozsudku řádně vypořádal s žalobními námitkami, které jsou kasační stížností opakovány. Podle jeho názoru měl stěžovatel v průběhu správního řízení rovné postavení, měl možnost se k věci vyjádřit. Námitky proti průběhu trestního řízení nejsou rozhodné, stěžovatel je také uvádí jen pro ilustraci. Označení písařské chyby za špatně zakrytý záměr je nepodloženou spekulací, stejně jako zdůraznění mediálního tlaku na rozhodujícího služebního funkcionáře. Dodržení lhůty k rozhodnutí se odvíjí od vědomosti služebního funkcionáře, která nemohla předcházet sdělení výsledku šetření orgánů činných v trestním řízení, neboť do té doby nešlo o věrohodnou informaci. Námitka o nevyužitelnosti úředního záznamu stojí na nepochopení rozdílu mezi trestním řízením a úpravou vyplývající z ust. § 130 odst. 2

zákona č. 186/1992 Sb. Závěr soudu o prokazatelném naplnění důvodů propuštění ze služebního poměru má oporu ve věrohodných podkladech opatřených ve správním řízení. Proto žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížností nejsou uplatněné důvody podřazeny příslušným zákonným ustanovením, podle jejího obsahu se však jedná o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

V prvé řadě stěžovatel namítá vady správního řízení, pro které měl soud rozhodnutí služebních funkcionářů zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), a to porušení lhůty pro vydání rozhodnutí, nezákonně získané či užité podklady pro rozhodnutí a porušení jeho účastnických práv ve správním řízení.

Nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí o propuštění by jistě bylo důvodem ke zrušení rozhodnutí - Nejvyšší správní soud se však touto námitkou nemůže zabývat přesto, že na ni stěžovatel v kasační stížnosti klade zvláštní důraz a považuje rozhodnutí o propuštění v důsledku překročení lhůty za neplatné. Soud je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen a oprávněn zabývat se zákonností napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (s výjimkou případů rozhodnutí nicotného nebo nepřezkoumatelného), když rozsah přezkumu byl obdobně vymezen i v době podání návrhu (§ 249 odst. 2 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002). Žalobní body jsou plně v dispozici žalobce a je jeho právem vymezit v jakém rozsahu má být rozhodnutí soudem přezkoumáno. Rozhodnutí ani nelze považovat za neplatné, neboť zákon neplatnost spojuje jen s nedostatkem písemného vyhotovení rozhodnutí o propuštění nebo s absencí důvodů propuštění v rozhodnutí (§ 108 odst. 1). Případné nedodržení lhůty by tedy bylo možno posoudit jen jako nezákonnost, k níž soud přihlíží jen na základě žalobní námitky. Netvrdil-li tedy stěžovatel v žalobě (návrhu z 27. 2. 2001), že k rozhodnutí o jeho propuštění došlo po uplynutí zákonné lhůty, nemohl se Městský soud v Praze dodržením lhůt zabývat a Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nemůže přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené soudní rozhodnutí.

K vadám řízení, způsobu opatření důkazů, včetně respektování účastnických práv žalobce, ze spisu vyplývá, že Inspekce ministra vnitra dne 1. 11. 2000 předala Policii ČR - Okresnímu úřadu vyšetřování v Příbrami návrh na zahájení trestního stíhání stěžovatele a vyšetřovatel pak dne 16. 11. 2000 odevzdal věc řediteli Úřadu vyšetřování a dokumentace zločinů komunismu k projednání přestupku. Součástí byl spisový materiál obsahující úřední záznam o trestním oznámení J. B. a s ním sepsaný protokol, úřední záznam o podaném vysvětlení Š. B., úřední záznam o vysvětlení podaném stěžovatelem, zpráva Č. T. a. s. o příchozích hovorech uskutečněných ve dnech 23. 8. a 24. 8. 2000 na účastnickou stanici oznamovatele, úřední záznam o zjištění vlastníků telefonních stanic, z nichž hovory pocházely a záznam o šetření v knize docházky na UDV a o zjišťování přítomnosti stěžovatele v rozhodném dni v archivech. Jejich obsah je uveden v napadeném rozsudku. Možnost použití těchto pokladů v trestním řízení (zejména úředních záznamů) není rozhodující, neboť po předání věci vyšetřovatelem služebnímu funkcionáři se již o trestní řízení nejednalo a zákon č. 186/1992 Sb. obsahuje ustanovení o řízení - podle § 130 odst. 1 je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy a podle odst. 2) téhož ustanovení je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutečného stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníků řízení a svědků, znalecké posudky, zprávy, vyjádření a potvrzení orgánů a organizací, listiny, věci a ohledání. Spis

shrnující výsledky zjištění Inspekce ministra vnitra a vyšetřovatele Policie ČR je takovým listinným důkazem a nelze přisvědčit ani pochybnostem o legálnosti opatření zprávy o telefonních hovorech, neboť byla vyžádána zpráva o příchozích hovorech telefonního účastníka, který k tomu dal souhlas. Hodnocení důkazů podle své úvahy je právem služebního funkcionáře vyplývajícím z ust. § 130 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., soud se k žalobní námitce může zabývat jen tím, zda toto hodnocení vychází ze zjištěných skutečností a je jejich logickým vyústěním. K tomu je třeba opět připomenout žalobní body, jimiž byl vázán při svém rozhodování Městský soud v Praze. Stěžovatel totiž žalobou (návrhem na přezkoumání) brojil toliko proti porušení trestního řádu při vyžádání a užití zprávy T. a proti neuznání zápisu přítomnosti stěžovatele na pracovišti jako důkazu. S těmito námitkami se soud v napadeném rozsudku řádně vypořádal a na jeho závěry lze odkázat. Porušení účastnických práv stěžovatel spatřuje v nemožnosti vyjádření se v průběhu řízení a nemožnosti navržení důkazů ve svůj prospěch. Podkladem pro rozhodnutí služebního funkcionáře byl spisový materiál soustředěný při šetření případu Inspekcí ministra vnitra a vyšetřovatelem Policie ČR. Soud v souladu s tímto spisovým materiálem konstatoval doloženou možnost vyjádření v průběhu šetření (úřední záznam ze dne 3. 10. 2000). Znalost stěžovatele o skutečnostech ve spise obsažených je navíc zřejmá např. ze stížnosti, kterou dne 2. 1. 2001 sám podal Inspekci MV, a to na postup plk. S. v jeho věci. K tvrzení stěžovatele o nevěrohodnosti výpovědi J. B., na které poukazuje na základě zjištění, která učinil až při studiu soudního spisu 18. 6. 2002, lze jen uvést, že ze spisu žalovaného není patrné, že by se v průběhu správního řízení marně domáhal práva na seznámení se spisem ve smyslu § 128 odst. 2 zákona, v odvolání proti rozhodnutí I. stupně tyto námitky nevznesl, projednání odvolání v poradní komise se, ač vyrozuměn, nezúčastnil. Přesto, že v odvolacím rozhodnutí byly podrobněji popsány užití důkazy, neučinil výhrady proti jejich hodnocení ani obsahem podané žaloby (návrhu na přezkoumání) - i zde platí závěr o vázanosti soudu žalobními námitkami a o nemožnosti uplatnění nových skutečností v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve správním řízení nebyly zjištěny vady namítané žalobou, pro které měl soud rozhodnutí služebních funkcionářů zrušit a tedy neshledal naplněnými důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel dále kasační stížností namítá vady řízení před soudem, a to nedostatek argumentace rozsudku zejména ve vztahu k nevěrohodnému trestnímu oznámení J. B., porušení zákona akceptací úředního záznamu v rozporu s ust. § 158 odst. 5 trestního řádu, nehodnocením úkonů vykonaných správním orgánem I. stupně po vydání rozhodnutí (výslech A. K.).

Napadený rozsudek soudu obsahuje řádné odůvodnění ve vztahu ke všem námitkám, které byly žalobou uplatněny, z uvedených kasačních námitek to byla jen námitka rozporu užití úředního záznamu s trestním řádem. Závěr soudu zde koresponduje s názorem Nejvyššího správního soudu výše uvedeným. Trestní řád podle § 1 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb. ve znění pozdějších předpisů upravuje postup orgánů činných v trestním řízení a vylučuje-li ust. § 158 odst. 5 tr. řádu použití úředního záznamu před soudem jako důkazu, lze tím rozumět pouze soud rozhodující v trestním řízení. Věrohodnost trestního oznámení byla soudem hodnocena obecně v mezích hodnocení řádně zjištěného skutečného stavu věci a úkon spočívající ve výslechu A. K. po vydání rozhodnutí neměl ani na konečné rozhodnutí žádný vliv. Zmiňuje-li stěžovatel nesprávné datování rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 22. 11. 2000, č. 89/2000 - bylo skutečně v úvodu datováno dnem 22. 11. 2000 a předáno dne 23. 11. 2000; v textu rozhodnutí je však uvedeno i datum projednání dne 23.11.2000, aniž by se jednalo o datum nějak opravované. Na záměr vyhotovení rozhodnutí před projednáním věci se stěžovatelem tak nelze soudit, žalovaný

v rámci vypořádání s odvolacími námitkami nesprávné datum vyhodnotil jako písařskou chybu ve smyslu § 124 odst. 5 zákona. Vzhledem k tomu, že se nejednalo o námitku uplatněnou v žalobě, nemohl se touto skutečností soud zabývat a stěžovatel ji také sám v kasační stížnosti označuje za irelevantní. Vytýká-li žalobce důvodům napadeného rozsudku, že nevyvrátil porušení čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, nelze mu rovněž přisvědčit. Zmíněné ustanovení zaručuje rovnost účastníků v řízení. V řízení o propuštění ze služebního poměru vztah rovnosti mezi služebním funkcionářem a policistou dán není a pokud tím stěžovatel míní vztah rovnosti mezi ním a J. B. v průběhu trestního řízení, lze se jím zabývat jen v rámci hodnocení důkazů pro rozhodnutí o propuštění a z ničeho taková nerovnost nevyplývá. Stěžovatel měl v řízení před inspekcí i před vyšetřovatelem stejnou možnost k vyjádření jako oznamovatel a hodnocení věrohodnosti jejich tvrzení je otázkou hodnocení důkazů. Hodnověrnost přiznaná jednomu tvrzení neznamena nerovnost pro účastníka, jehož tvrzení neobstálo. Nejvyšší správní soud tak neshledal naplněným ani kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nakonec označuje stěžovatel za nesprávný právní názor soudu o splnění podmínek pro propuštění ze služebního poměru. Městský soud v Praze v napadeném rozsudku vycházel ze zákonných podmínek propuštění uvedených v § 106 odst. 1 písm. d), § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. a jeho závěr o porušení služebních povinností a služební přísahy policisty vychází z řádného hodnocení prokázaných skutečností. Vyslovený právní názor považuje i Nejvyšší správní soud za správný a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za rovněž nenaplněný.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že není dán žádný kasační stížností uplatněný důvod pro zrušení napadeného rozsudku, a proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. 1. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu